strašila

radivoj šajtinac

1. NEDOVRŠENI GREH PUSTINJAKA

u spletu gloga i divljeg tamarisa, bodlji, blata
sitnih senki, mračnog i sablasnog paperja,
tamne i trošne biljne rezbarije
okrunjen se pojavio tajni otvor
i iz njega ukleti predmet — obijen globus

svet-strašilo

đaci-redovnici, smerni božiji učenici
noktima su ga grebali, prećutno, čitav vek
stogodišnje izobličavanje kopna, mora, visija,
nizija i kontinenata,
očajničko odgonetanje bogohulnih mrlja,
suvi tragovi krvi između polova
znaci tajnog ranjavanja otisnuti na
oslikanoj lopti

na daleke se, postojeće obale, vence i
slivove
trošila milina s dlana
zlatni prah sa živih prstiju
otrovno se doticalo Čudo

2. STRAŠILO JUTARNJE

jutro je, pouzdano, otopile se mrve
jučerašnjeg hleba
ni slane, ni blata u zalogaju, kao da pevam
nevidljivom semenu u otvrdloj zemlji
opet obuzdan, priklonjen i pognut

ključam, ližem, kupim
jezik mi sve — jezik sam Sav
telo, eto, ko školjka iznad mene-puža
(usna, glava a tek ruke i srce)

tlo je tek sad tlo, osećam slast i
gorčinu pokopanih minerala, draž
trulog lišća
ljutinu nepoznatog korena

slepilo ovo
posledica je nespomenutog kolebanja
neblagovremenih čula
kraj priče o ***uspravnosti***

tek sledi Dan

3. STRAH ZA DORUČAK ILI OPŠTE JUTRO

ako je već vekovima ovo nečitko
na zidovima to je, tada, dnevna plesanj,
moj budni prilog propadanju
zar su se, zbilja, zbile protekle stvari
duša zar se dovršila u događajima

mač i štit preko kafe i maslaca
trube i koplja preko šolje mlakog mleka
barjaci i čadori, mitraljeska gnezda
prijateljstva i neprijateljstva ukrštena su
preko mog doručka

u stolici se stresa crvotočac, zamenik moj
u snu
blato, trska, živi pesak — sve pod krovom
četvrtasta senka postelje na kojoj spim
otkida se kao letilica, nad svežim bunarom
lebdi ledeno uzglavlje

na pragu izdiše Veliki trkač
smrtno pribrani maratonac
u grlo zariven lovorov list, pesma jutra

4. U SEBI STRAŠILO

od onoga što nikada ne izgovoriš — spasa nema
niti se od onoga što nikad ne pomisliš
ikad može tajno živeti

ona ukrasna kazivanja
one svačije i jestive mudrosti
silne one knjige o pritvornosti, opstanku,
listale su daleke tvoje dnevne dušice
tvoji mali dani

ipak te ispira strah
kroz pročitane talase
pomeraš se i mreš
imaš sve
i Strah i Put
čist Ti

5. SRCE DRVENOG STRAŠILA

rđa oko trulog eksera — drugo ime blizine
mrki prah čamov na vitoj vrbovoj mladici
otporna zbiljska plastika
neuništive narandžaste kese

nadimaju se nezdrave voćke
otekle dojke, šuplje bundeve
glave velike, bezuhe
pišti lažno zdravlje

na vetru, na ledenoj kiši
niz stakleni, providni oklop
sve toplije se izobličava
otpacima odenut lažni krst

kap južnog prostranstva, smola mrkog neba
prekaljena, iskovana, naoštrena,
pridržava
sve više rđe
sve bolje srce

»medved je u polusnu uhvatio krčanje radija, izgubljenog u pustinji«

stojan janković

KRUG

Uvek začuđen vratim se ulici,
mokre cipele, korakom istisnuta
voda, što kruži sam ja.
Kiša bez oblika, vodeni prah,
čežnja je za posudom.
Vrući dlanovi zamišljeno isparavaju
ono čega se dotaknu.
Ulica puzi po spoljnoj ivici kruga,
uzdišući — o, o, ooo...
Izdišući iza semafora —
mmmmmmmmmmmmmmmmmm.
Uvek začuđen primam poljubac trenutka.

RIBARSKA

Na reku je sleteo led
i njegova cika samo čuje se.
Ćutanje se puni ikrom.
U dubinama još nepoznatih srdaca,
reči spavaju u ledenom celofanu sna.

BULEVAR NOVEMBAR

Odbačeni listovi kalendara
umiru redovnu smrt purpurne game.
U nebu sve je pesak, suvo je, puca i sipi.
Narodi vrabaca su perika na glavama drveća,
čovek odmerava trotoar, ustiju punih kose.
Nebeski beton mu je u džepovima mantila.
To što je rekao traje godinama,
ali odlazi odnošeno vatrogasnim kamionom,
u plavom rotirajućem jurišu
gospodara purpura.

SLIKAR TRENUTKA

On je već tu.
U malom svetlom krugu
pruža svoje bezrazložne oči
napred u tamu,
četkicu umače u žedno grlo svetiljke
i islikava dekor pretstave,
oslonjen na kamenu prečku lestvi.

INTERVJU

Kapetane,
voleli bismo znati
šta radite kada mornari
se iskrcaju?
O ništa, smešim se
(smešim se poput)
velike dojke od kamena,
iz čijeg iscrtanog sećanja
izbija zdenac mleka,
koji me iznenaduje
i između gutljaja
pričam ti snove,
iz kojih izlazim.
Jer postoji tok
između mojih ruku,
u njemu čamac.
O, jer sam bogat
kao petogodišnjak,
zagledan tamo.

UNUTRA JE PLATNO

U noći, na kiši, ja sam drveće.
Kiša je iste boje kao koža i kao mleko.
Ponosno i radosno, drveće gizdavo trči
veliki maraton, let po beskrajnoj dubini
dvorišta i beskrajnoj visini bulevara.

KIBUC

Za vreme suše
krili su se po kućama,
utihli ali marljivi.
Pili su suze, kupali se,
zalivali krhko bilje.
Najbolji od njih
sa oblutkom iz pustinje
u ustima, zakoračio je
iz sobe, na pragu kuće
gde počinje brdo.

Hodao je po leđima srne,
pesak u šaci beše so,
da se ne izgubi nosio je
njen miris oko vrata.

Lebdela je u izdubljenoj tikvi
iznad ravnice, sijala je
poput meseca.

Kolo je poveo, čitavo selo,
i prve munje ponadale se kiši.
Ali još jarosnije jara steže
u pesnicu bebu-jesen, te ona plakaše
širom otvorenih očiju.
O kišo, prospi se u naša krila —
šaputasmo u krilu pustinje.